

McCANN ERICKSON Clipping

operske jednočinke

Pet, 13/03/09

NIN, Van rubrike

str. 51

МУЗИКА

operske jednočinke

ДОГАЂАЈ: Премијера опере Телефон и Медијум. Банкарла Менотија: гостовање Жељка Лучића у Вердијевом Набуку

МЕСТО: Мадленијанум. Народно позориште

Marija Čiprić

Премијерно извођење две опере једночичке америчког композитора италијанског порекла Банкарла Менотија на великој сцени Опере и театра Мадленијанум дугујемо копродукцији ове куће са Опером б.б. из Загреба. Поставке се средином фебруара представљање загребачкој публици, да би током претприлога викенда биле извођене у Земуну.

Садељство оперских кућа, у овом случају показало се као неома успешно. Такође и одабир Менотијевих партитура од којих свака, иако припада домену камерних опера, демонстрира различита обличја композиторове поетике. Петнаестоминутни *Телефон* најпре можемо посматрати као оперски скет, духовит, са лукским и завољивим садржајем и музиком. *Медијум*, напротив, доноси комплекснију и музичку и драмску структуру или можда ближу ономе што очекујемо од музике авансетовске века. Режију и сценографију за обе једночичке потписао је Ненад Главан. Његова редитељска замисаља успеније функционише у *Телефону*, док се чини да у *Медијуму* нијесу до краја искоришћени потенцијали оличично формулисане сценографије која је када да пређе сцену у жељено расположење, да се распари, деформише или скупи – у складу са нивома егзистенцијалних тесница у које бива узвиљена главна јунакиња, Мадам Флора. Заправо, Менотијева музика затека не само звучну/музичку целовитост, већ и експонирану телесност, пlesни елемент (нара凡но, стилизован), јер се ради о певачима, односно, интензивном уvezаност аудитивног и визуелног доживљаја за што смо овде остали мало ускраћени, с обзиром на то да су појаве protagonista, без обзира на ефикасност сценографије, постављене као претежно статични елементи.

Солисти функционишу очекивано успешно, неки и од њих и у двоструким улогама: Лидија Хорват-Пуњко као Луси (*Телефон*) и Моника (кћи Мадам Флоре у *Медијуму*), и Роналд Браус као Бен (*Телефон*) и Господин Гобино (*Медијум*). Ипак, врућа ове двоструке премијере чули смо у ин-

терпретацијама Златомире Николове (*Медијум*). Модан драмски мецосопран, беспрекорна глумица, помало је бацила у засенак своје млађе колеге... Оркестар под управом Владимира Крањчевића опеरише као равноправни актер Менотијевих замисли; очигледно је темељно претходно припремљен (захваљујући диригенткињи Весни Шоџи Тричковић), и стога утврдлико убедљивији.

Жељко Лучић је после дуже паузе поново певао за београдску публику. Овај уметник, свакако је наш најуспешнији певач на међународној музичкој сцени: његови ангажмани везани су најгласовитије оперске куће (Метрополитен, Конент Гарден, Театро Реал у Мадриду, Бечка државна опера, Немачка државна опера у Берлину, Париска опера...), а његове улоге чине најрепрезентативнији део баритонског фаха (Риголето, Луна, Магбет, Жермон, Родриго, Оњегин, Јеленки...). Претприлог викенда, слушали смо га у Народном позоришту, у насловној улози Вердијевог *Набука*. Вероватно инспирисани присуством Лучића, чланови београдске Опере

понулили су вине од уобичајеног. У том смислу издајамо Александра Дojковића у улози Исмаила, будући да је оно што смо од њега чули у значајној мери надмашило достигнућа неких наших далеко експониранијих тенора. Такође и Иван Томашев, на чије смо поуздане и учењативне интерпретације навикли и које су ове вечери старате равноправно са Лучићевим. А Жељко Лучић одје зреост како у вокалном тако и у драмском обликовању карактера који тумачи. Штавише, чини се да кроз сваки нови сусрет са њим чујемо напредак: рекло би се да је његов глас досегао још интензивнију засложеност као и проширење (и пуноћу) спољних регистара. И зато би можда било занимљивије да смо га чули у некој атрактивнијој улози (улози Риголета, рецитативи, где би сви поменути квалитети биле још изразитији).